

De Dageraad

*Een heraut van Christus'
aanwezigheid*

Tijdschrift van de Dageraad

Maart 2025

Inhoudsopgave

THEMA-ARTIKEL	1
----------------------------	----------

<i>Gehaat zonder oorzaak</i>	<i>2</i>
------------------------------------	----------

BIJBELSTUDIES	16
----------------------------	-----------

<i>Een heilige natie</i>	<i>16</i>
--------------------------------	-----------

<i>Gods heiligdom</i>	<i>20</i>
-----------------------------	-----------

<i>Het priesterschap gevestigd</i>	<i>24</i>
--	-----------

<i>Een zoete smaak voor God</i>	<i>28</i>
---------------------------------------	-----------

<i>De Grote Verzoendag</i>	<i>32</i>
----------------------------------	-----------

Volg mee in uw Bijbel

Gehaat zonder oorzaak

"Dit is geschied, opdat vervuld zou worden wat in hun wet geschreven staat: Zij hebben Mij zonder oorzaak gehaat."

Johannes 15:25

De religieuze wereld van Jezus' tijd haatte hem en bracht hem uiteindelijk ter dood. Ze haatten hem omdat zijn manier van leven tegengesteld was aan die van hen. Door zijn voorbeeld van opoffering veroordeelde hij hun manier van egoïsme en door zijn leerstellingen legde hij hun populaire dwalingen bloot terwijl hij onpopulaire waarheden onderwees.

De woorden van onze openingstekst, uit Psalm 69:4, werden door Jezus tot zijn discipelen gesproken tijdens de laatste uren van zijn aardse bediening. Hij wist hoeveel verdriet en hartzeer ze spoedig zouden lijden en probeerde hun harten en gedachten voor te bereiden op de gebeurtenissen die spoedig zouden plaatsvinden. Hij wilde niet dat ze zouden struikelen, maar dat ze klaar zouden zijn om met Pinksteren de

Heilige Geest te ontvangen en deel te hebben aan de heerlijke voorrechten van de hemelse roeping. Hebreeën 3:1

De minachting van de wereld

Tijdens Jezus' bediening hadden de discipelen geleerd dat een volgeling van de nederige en nederige Jezus hen niet de welwillendheid van de religieuze wereld van hun tijd opleverde. Er waren momenten waarop de menigten zich om hun geliefde Heer verzamelden, maar vaak bleek hun motief te zijn wat voor materieel of vleeselijk voordeel ze ook van hem hoopten te ontvangen. Slechts weinigen waren zo geïnteresseerd dat ze Hem trouw volgden of bereid waren offers te brengen om Zijn discipelen te zijn. Johannes 6:26 en 27 en 60 en 66

Toen de tijd aanbrak dat Jezus gekruisigd zou worden, geloofden zijn discipelen ongetwijfeld dat hij op de een of andere manier aan de dood kon ontsnappen en zijn rol als leider en koning van Israël op zich kon nemen. Ze waren bekend met de woorden van de profeet Jesaja die over de Messias had geschreven: "Aan de toename van zijn regering en vrede zal geen einde komen." (Jesaja 9:7). (Jesaja 9:7). Maar zij wisten niet dat het eerst nodig

was dat Hij voor de wereld zou lijden en sterven voordat de prachtige profetieën over de heerlijkheid van zijn koninkrijk in vervulling konden gaan. Het was hun hoop om met de Meester te delen in zijn heerlijkheid, waarvan zij geloofden dat die nabij was.

Jezus moet sterven

Jezus hield zijn discipelen de noodzaak van zijn spoedig naderende dood niet voor. Uit het Bijbelse verslag leren we: "Vanaf dat moment begon Jezus aan zijn discipelen uit te leggen dat hij naar Jeruzalem moest gaan en daar veel moest lijden onder de handen van de oudsten, de overpriesters en de leraars van de wet, en dat hij gedood moest worden en op de derde dag weer tot leven moest worden gewekt. (Matteüs 16:21). Hoewel de uitspraak van Jezus duidelijk was, moeten zijn volgelingen hebben gedacht dat wat hij had gezegd een andere betekenis had.

Jezus wist dat zijn discipelen hun privileges van discipelschap nog steeds zagen vanuit het standpunt van materiële voordelen en van de glorie die ze hoopten te bereiken door met hem geassocieerd te zijn. Hij wist ook dat ze na Pinksteren doordrenkt zouden worden met de Heilige Geest van inzicht.

Maar nu konden ze niet accepteren dat de dood van hun Heer werkelijk zou plaatsvinden.

Jezus Volgelingen Haatten

De discipelen hielden van hun Meester en waren ervan overtuigd dat hij de goddelijk aangestelde Messias was, maar ze begrepen nog niet dat er lijden en dood aan zijn bediening zou voorafgaan, voorafgaand aan heerlijkheid en eer. Petrus schreef later: "Ze vroegen zich af over welke tijd of situatie de Geest van Christus in hen sprak toen hij hen van tevoren vertelde over het lijden van Christus en zijn grote heerlijkheid daarna." 1 Petrus 1:11

In onze tekst gaf Jezus toe dat hij zonder reden gehaat werd, en hij legde ook uit: "De wereld zou van je houden als een van haar eigen mensen als je bij haar hoorde, maar je hoort niet meer bij de wereld. Ik heb jou uitgekozen om uit de wereld te komen en daarom haat de wereld jou. Weet je nog wat ik je gezegd heb? Een slaaf is niet groter dan de meester. Omdat ze mij vervolgd hebben, zullen ze jou natuurlijk ook vervolgen. En als ze naar mij geluisterd hadden, zouden ze naar jou luisteren. Ze zullen u dit alles aandoen vanwege mij, want ze hebben degene

verworpen die mij gezonden heeft." Johannes 15:18-21

De Meester waarschuwde ook: "Maar de tijd komt - en die is nu al aangebroken - dat jullie verstrooid zullen raken, ieder zijn eigen weg gaan en mij alleen achterlaten. Maar ik ben niet alleen, want de Vader is bij mij. Ik heb jullie dit alles verteld opdat jullie vrede in mij zullen hebben. Hier op aarde zullen jullie veel beproevingen en verdriet hebben. Maar heb moed, want Ik heb de wereld overwonnen." Johannes 16:32 en 33

Het is goed om op te merken dat het niet zozeer de waarschuwing van de komende verstrooiing en vervolging was die bedoeld was om de discipelen vrede en goede moed te geven, maar eerder dat wanneer het zou komen, zij de ware betekenis ervan zouden begrijpen. Ze zouden zich dan realiseren dat ze het grote voorrecht hadden om samen met Jezus te lijden. Hij wilde dat ze zouden weten dat Hij de wereld had overwonnen en dat ook zij de kracht zouden krijgen om de wereld te overwinnen als ze zijn discipelen zouden blijven. Met deze beloofde zekerheid van overwinning konden ze zich verheugen, ondanks de tegenstand en vervolging

van de wereld. De wetenschap dat ze samen met hun lieve Heer leden, zou hen moed geven om trouw verder te gaan.

Overwinnaars

In het voorbeeld dat Jezus tijdens zijn eigen leven, bediening en leerstellingen gaf, is het duidelijk dat het christelijke leven er een is van strijd tegen tegenstand. Er wordt een voortdurende oorlog gevoerd waarin we in gevecht zijn met geduchte vijanden die ons zouden overheersen, tenzij we goddelijke kracht krijgen om hen te overwinnen. Satan, de duivel, is de grote tegenstander van de christen en zijn bondgenoten zijn de wereld en ons eigen gevallen vlees. (1 Petrus 5:8; Johannes 17:14 en 15; Romeinen 7:18). De apostel Paulus schreef over zichzelf: "Ik disciplineer mijn lichaam als een atleet en train het om te doen wat het moet doen. Anders vrees ik dat ik, nadat ik anderen heb gepredikt, zelf gediskwalificeerd zou kunnen worden." 1 Korintiërs 9:27

De term "overwinnen" wordt gebruikt om de overwinning van de christen op de duivel, op de wereld en op ons eigen vlees te beschrijven. Het kwaad is het fundament van de wereld waarvan

Satan de prins is. Paulus vermaande daarom: "Laat het kwaad u niet overwinnen, maar overwin het kwaad door het goede te doen." (Romeinen 12:21). Johannes moedigt ook aan: "want iedereen die uit God geboren is, overwint de wereld. Dit is de overwinning (Grieks: succesmiddel) die de wereld heeft overwonnen, namelijk ons geloof." 1 Johannes 5:4

God is liefde

Onze hemelse Vader is de auteur van liefde en is er door de eeuwen heen de sponsor van geweest. Satan is echter de auteur van egoïsme. Deze twee principes zijn met elkaar in oorlog sinds de zondeval van de mens. De mensen van God - zij die hem in elk tijdperk trouw hebben gediend - zijn gemotiveerd door hun liefde voor hem. Zij werden geleid door Hem en zijn Geest, terwijl de meerderheid van de rest van de mensheid grotendeels beheerst door het principe van egoïsme door het leven is gegaan.

De mens werd geschapen naar het beeld van God en de sporen van dit beeld blijven en manifesteren zich nog steeds in de daden van vriendelijkheid van de kant van velen. (Genesis 1:27). Maar het is niet de occasionele vriendelijke daad die de wereld en

haar geest overwint. Het moet een bekering zijn van het principe om voor jezelf te leven naar het principe om voor God te leven en ons leven aan Zijn dienst te wijden. Door de zonde is "zelf" door de menselijke familie aangenomen als een overheersend levensmotief. Het is zozeer een manier van leven in de wereld geworden dat het als normaal wordt beschouwd. Eigenbelang is het principe dat deze huidige wereld regeert en Satan is de "god van deze wereld". 2 Korintiërs 4:4

Heb elkaar lief

De enige manier waarop egoïsme kan worden uitgebannen en het principe van liefde op aarde kan worden gevestigd als het leidende principe van het leven, is door Gods verlossingsplan. In Jezus hebben we ons meest uitgebreide voorbeeld van liefde als een manier van leven. Hij gaf ons niet alleen een voorbeeld, maar legde zijn volgelingen liefde op door te zeggen: "Een nieuw gebod geef ik u : dat gij elkander liefhebt, gelijk als ik u heb liefgehad." Johannes 13:34

Deze geest van liefde werd niet volledig begrepen of gewaardeerd door de rijke jonge heerser die te horen kreeg dat hij alles wat hij had moest verkopen om

aan de armen te geven, maar vervolgens bedroefd wegging (Matteüs 19:16-22; Lucas 18:18-23). Door de wet van zelfbehoud te volgen, had hij wereldse goederen voor zichzelf verzameld en hij was niet bereid om die met anderen te delen. De discipelen waren verbijsterd over het advies van Jezus aan de rijke jongeman, dat leek te wijzen op een roekeloos opgeven van alle eigenbelang.

Echt discipelschap

Petrus zei toen tegen Jezus: "We hebben alles achtergelaten om U te volgen! Wat zal er dan voor ons zijn?" (Matteüs 19:27). Petrus herinnerde de Meester eraan dat zij als zijn discipelen hadden voldaan aan de voorwaarden die hij de rijke jonge overste wilde opleggen. Hun alles was niet zoveel als zijn alles, maar het principe was hetzelfde. Nu ze dit offer hadden gebracht, wilden ze natuurlijk weten wat ze ervoor terug konden verwachten. Petrus' vraag onthult dat hij de echte geest van discipelschap nog niet begreep. Misschien hoopte hij dat hij op iets zou krijgen in de vorm van eer en aanzien. In plaats van een nederige visser te zijn, verlangde hij misschien naar een prominente positie in het koninkrijk van de

Messias, om een heerser te zijn, of een grote onder de mensen.

Jezus antwoordde: "Ik verzeker jullie dat wanneer de wereld nieuw gemaakt is en de Mensenzoon op zijn glorieuze troon zit, jullie die mijn volgelingen zijn geweest, ook op twaalf tronen zullen zitten, oordelend over de twaalf stammen van Israël. En iedereen die huizen of broers of zussen of vader of moeder of kinderen of bezit heeft opgegeven omwille van mij, zal honderd keer zoveel terugkrijgen en het eeuwige leven beërven." (Matteüs 19:28-29). We moeten uit deze passage niet het verkeerde idee krijgen dat de Heer wil dat Christenen anderen opofferen. Het zou verkeerd zijn om onze gezinnen te beroven van noodzakelijke gemakken en voorzieningen. Maar nadat we dit hebben gedaan, is het overschot van de Heer.

Neem je kruis op

Toen Jezus aan zijn discipelen aankondigde dat hij naar Jeruzalem ging en dat hij verwachtte daar gearresteerd en ter dood gebracht te worden, wilde Petrus daar niets van weten. "Maar Petrus nam hem apart en begon hem te berispen omdat hij zulke dingen had gezegd. "De hemel verbiedt het, Heer,"

zei hij. "Dit zal jou nooit overkomen!" Jezus' antwoord op dit goedbedoelde advies was: "Ga weg van mij, Satan! Je bent een gevaarlijke val voor mij. Je bekijkt de dingen alleen vanuit menselijk oogpunt, niet vanuit dat van God." (Matteüs 16:22-23). Petrus probeerde de Meester ervan te overtuigen dat hij zich door eigenbelang moest laten beïnvloeden en niet naar Jeruzalem moest gaan, waar hij wist dat zijn vijanden wachtten.

Petrus bevorderde onbewust de zaak van Satan, die mensen altijd aanmoedigt om eerst aan zichzelf te denken. De mensen van de wereld, waarover Satan de prins is, denken het vaakst eerst aan zichzelf. Het is openlijk hun manier van leven, al sinds de dagen van Eden, maar het is niet Gods manier. "Toen zei Jezus tegen zijn discipelen: Als iemand van jullie mijn volgeling wil zijn, moet hij zijn eigen weg opgeven, zijn kruis opnemen en mij volgen. Als je probeert vast te houden aan je leven, zul je het verliezen. Maar als je je leven opgeeft omwille van mij, zul je het redden." verzen 24 en 25

Jezus was toen al bezig zijn leven opofferend te verliezen voor de hele wereld van de mensheid. Over het algemeen vinden de meeste mensen in onze

huidige samenleving het dwaas om aan iemand anders te denken dan aan zichzelf. Jezus deed echter een beroep op het verstand en het hart van Petrus en de andere discipelen door hun aandacht te richten op het feit dat hun levens gered zouden worden op Gods manier, niet door het wereldse principe van "het eigen ik eerst" te volgen.

De wereld overwinnen betekent dat we ons als christenen verzetten tegen het principe van egoïsme waarmee we aan alle kanten worden omringd. We leggen ons leven onbaatzuchtig neer in dienst van God, de Waarheid en de broeders. (Filippenzen 3:7 en 8; 1 Johannes 3:16). We zijn niet geroepen om "uit de wereld" te zijn of om geïsoleerd van de wereld te leven. (Johannes 17:15). Hoewel we in de wereld zijn, moeten we gescheiden blijven van haar principes en normen en ons niet laten beïnvloeden door haar egoïstische geest. De test die op ons rust is dat we, terwijl we fysiek in de wereld leven en werken, niet gelijkvormig worden aan haar algemene geest, maar blijven proberen ons leven te verliezen voor de zaak van goddelijke liefde. Romeinen 12:2

DOOP TOT DE DOOD

Elk jaar wacht christenen een rijke zegen als ze de offerdood van onze Heer Jezus gedenken. Het nuttigen van het symbolische brood en de symbolische beker vertegenwoordigt dat wij ons de voordelen van zijn offer toe-eigenen. (Matteüs 26:26-29). Nu we op deze manier de voordelen van zijn losprijsoffer hebben ontvangen, verheugen we ons in de goddelijke genade jegens ons, , en herinneren we ons ook ons voorrecht van opoffering, om als het ware "dagelijks te sterven", onszelf te verloochenen en ons leven af te leggen om Gods wil te doen. (1 Korintiërs 15:13). Dit kan betekenen dat we door de wereld verstoten worden, dat we onze fysieke kracht moeten verbruiken of dat we verwond worden door mensen die ons met hun woorden belasteren.

Wij zijn gedoopt in Jezus' dood. "Bent u vergeten dat toen we met Christus Jezus verbonden werden in de doop, we met Hem verbonden werden in zijn dood? Want wij zijn gestorven en met Christus begraven door de doop. En zoals Christus uit de dood is opgewekt door de glorieuze kracht van de Vader, zo kunnen ook wij een nieuw leven leiden.

Omdat wij met hem verenigd zijn in zijn dood, zullen wij ook opgewekt worden tot leven zoals hij was." Romeinen 6:3-5

We hebben een speciale uitnodiging ontvangen om in de voetsporen van onze lieve Heer en Meester te treden. Hem "volgen" betekent dat onze ervaringen in de wereld vergelijkbaar zullen zijn met de zijne. Jezus legde uit: "Ik zeg jullie de waarheid, slaven zijn niet groter dan hun meester. Evenmin is de boodschapper belangrijker dan degene die de boodschap stuurt." (Johannes 13:16). Aan hen die trouw in de voetsporen van de Meester treden, zelfs als ze "zonder reden gehaat" worden, wordt de belofte gegeven: "Die die overwinnaars zijn, zullen met Mij op mijn troon zitten, zoals Ik overwinnaar was en met mijn Vader op zijn troon zat." Openbaring 3:21

Een heilige natie

***Sleutelvers: "Jullie zullen mijn koninkrijk van priesters zijn, mijn heilige natie. Dit is de boodschap die jullie aan het volk Israël moeten geven."
Exodus 19:6***

***Geselecteerde Schriftteksten:
Exodus 18:12-27; 19:1-14***

De natie Israël werd gesticht op de beloften van God en de instructies van zijn wet. Hoewel er geen mislukking kan zijn in het plan van God zoals dat in zijn beloften is beschreven, is de positie van de Israëlieten in dat plan, en ook de positie van alle anderen, afhankelijk van gehoorzaamheid aan de goddelijke wil. Onze sleutelverzen wijzen erop dat het volk Israël van alle andere volken zou worden gescheiden.

Het was duidelijk Gods voorzienigheid dat Jethro, de schoonvader van Mozes, de grote wetgever het tijdige advies gaf dat in het eerste gedeelte van de les van vandaag staat. (Exodus 18:12-18). Mozes was een harde en onvermoeibare werker. Hij was best bereid om zijn leven te geven voor zijn broeders, maar zijn schoonvader, die de situatie vanuit een belangeloos standpunt observeerde, kon niet alleen zien dat Mozes zichzelf onnodig uitputte door zijn pogingen om te horen en te oordelen in al hun kleine moeilijkheden, maar ook dat het volk zelf niet efficiënt werd bediend. Het werk was eenvoudigweg te veel voor één persoon om goed voor te zorgen.

Jethro was duidelijk een wijs man met hoge rechtschapen principes, zoals blijkt uit zijn advies aan Mozes. Hij adviseerde zijn schoonzoon om "bekwame mannen" aan te stellen - heersers of rechters over verschillende aantallen Israëlieten, en vermaande dat dit mannen van principes moesten zijn, niet egoïstisch of hebzuchtig. Jethro realiseerde zich, net als Mozes zeker moet hebben geweten, dat mensen met onrechtvaardige principes hun eigen belangen boven die van het volk waarover ze regeerden zouden stellen. Iemand met zo'n karakter zou eerder een vloek voor de natie zijn dan een zegen. verzen 19-27

Deze "bekwame mannen" in Israël dienden het volk onder leiding van Mozes. Toen Mozes de wet van God ontving, met de instructie om deze aan het volk over te brengen, riep hij deze oudsten, of vertegenwoordigers, bij elkaar. Hij gaf hen de details van Gods wet, zodat zij het nodige begrip zouden krijgen om het volk eerst op de juiste manier te instrueren en daarna te beoordelen.

Zeshonderdduizend Israëlitische mannen van volwassen leeftijd verlieten Egypte. (Exodus 12:37). Dit zou neerkomen op een totaal van waarschijnlijk anderhalf miljoen, vrouwen en kinderen meegerekend. Het is niet moeilijk om je de problemen voor te stellen die een individu zou tegenkomen als hij zonder hulp zo'n grote menigte zou proberen te onderwijzen in de Wet van God. Er waren geen gedrukte pagina's, radio, televisie, mobiele telefoons of internet - geen van onze moderne communicatiemethoden. Het is duidelijk dat Mozes een goed georganiseerde groep mannen had aan wie hij de belangrijke taak kon toewijzen om de noodzakelijke details van de Wet aan het volk door te geven zoals hij die van God op de berg Sinaï had ontvangen. Als antwoord zei het volk dat ze alles

zouden doen wat de Heer had gesproken. Exodus
19:8

Gods heiligdom

***Sleutelverzen: "Laat het volk Israël een heiligdom voor mij bouwen, zodat ik in hun midden kan wonen. Je moet deze tabernakel en zijn inrichting precies bouwen volgens het patroon dat ik je zal laten zien."
Exodus 25:8-9***

***Geselecteerde Schriftteksten:
Exodus hoofdstukken 25-27***

De aanwijzingen die Mozes kreeg voor de bouw van de Tabernakel kunnen gevonden worden in Exodus hoofdstukken 25-27, en het verslag van de uitvoering van het werk staat in hoofdstukken 35-40. De Tabernakel zelf - het Heilige en Meest Heilige compartiment - moest een "heiligdom" zijn volgens God's Woord. De eigenlijke Tabernakel - het Heilige en het Heilige der Heiligen - moest volgens het Woord van God een "heiligdom" zijn. Het was opgebouwd uit een reeks planken van shittim (acacia) hout, bedekt met goud, aan de uiteinden in zilveren voetstukken geplaatst en stevig aan elkaar

bevestigd door staven van hetzelfde hout, ook bedekt met goud. Exodus 26:15-30

Gebaseerd op de geschatte lengte van een "cubit" van 18 inch, was het bouwwerk vijftien voet breed, vijftien voet hoog en vijfenveertig voet lang en opende het aan de voorkant of aan de oostkant. Het was bedekt met een groot wit linnen doek, doorweven met figuren van cherubs in blauw, paars en scharlaken. (Verzen 1-3). Het open einde, of de voorkant van het bouwwerk, werd afgesloten door een gordijn van hetzelfde materiaal als het bedekkingskleed, en werd de "deur" of eerste voorhang genoemd. (verzen 36 en 37). Een andere doek van hetzelfde materiaal, op dezelfde manier geweven met figuren van cherubs, die het "voorhangsel" of tweede voorhangsel werd genoemd, werd zo opgehangen dat het de Tabernakel in twee compartimenten verdeelde. (verzen 31-33). Het eerste of grotere compartiment, vijftien voet breed en dertig voet lang, werd het "Heilige" genoemd. Het tweede of achterste compartiment, vijftien voet breed en vijftien voet lang, werd het "Heilige der Heiligen" genoemd. Deze twee compartimenten vormden de eigenlijke Tabernakel. Er werden extra bedekkingen over de Tabernakel geplaatst om beschutting te bieden. Eén was

gemaakt van kasjmier of geitenhaar, een andere van roodgeverfde ramshuiden, en de bovenste bedekking van zeehondenhuiden, die hielpen om water af te stoten. verzen 7 en 14

De Tabernakel die God het volk Israël opdroeg in de woestijn te bouwen, samen met al hun religieuze diensten en ceremonies die daarmee verband hielden, was, zo stelt de apostel Paulus, een "schaduw, een vage voorafschaduw van de goede dingen die komen gaan". (Hebreeënen 10:1; 8:5; Kolossenzen 2:16-17). Deze ceremonies die de Israëlieten jaar na jaar moesten herhalen, wezen vooruit naar "betere offers", gecentreerd in Jezus, die zouden worden geïntroduceerd ten tijde van zijn Eerste Advent. (Hebreeënen 9:19-24). Deze zouden niet alleen Israël, maar de hele mensheid eeuwige verlossing brengen. 1 Timoteüs 2:5-6

We moeten ons realiseren hoe zorgvuldig God alle details van de bouw van de Tabernakel leidde en regisseerde. Hij nam Mozes mee naar de berg en gaf hem specifieke instructies over elk onderdeel en de manier waarop het gemaakt moest worden. "Zorg ervoor dat je alles maakt volgens het patroon dat Ik je hier op de berg heb laten zien." (Hebreeënen 8:5;

Exodus 25:40). Alle details die God via Mozes aan de Israëlieten gaf met betrekking tot het bouwen van God's "heiligdom" moesten precies volgens de goddelijke instructies worden uitgevoerd. Het volk moest zich speciaal bewust zijn van deze dingen, zodat ze niet onvoorzichtig zouden zijn en een zware straf zouden krijgen voor elke overtreding.

Hoe dankbaar zijn we dat al deze regelingen naar voren wezen naar Jezus, de "bedienaar van het heiligdom en van de ware tabernakel, die de Heer heeft opgericht en niet de mens". Hebreeën 8:2

Het priesterschap gevestigd

Sleutelvers: "Wikkel de sjerpen om de middel van Aäron en zijn zonen en doe hun speciale hoofdbedekking om. Dan zal het recht op het priesterschap voor altijd van hen zijn. Op deze manier zult u Aäron en zijn zonen wijden."
Exodus 29:9

Geselecteerde Schriftteksten:
Exodus 29:1-9 en 35-37

Een groot gedeelte van het boek Exodus gaat over de bouw van Israëls Tabernakel. God gebod dat deze volledig opgebouwd moest zijn op de eerste dag van het religieuze jaar, wat ongeveer twaalf maanden was nadat de Israëlieten uit Egypte waren vertrokken. Hij informeerde Mozes ook waar elk van de meubels moest worden geplaatst. Exodus 40:1-8

Als een trouwe dienaar van God voerde Mozes de opdrachten die hij kreeg precies zo uit als hem was opgedragen. (verzen 16-33). De Schrift vertelt ons dat de zichtbare tabernakel, die verbonden was met

Israëls centrum van aanbidding, hemelse realiteiten afbeeldde die betrekking hebben op de huidige kerk van het evangelie-tijdperk en op de hele mensenfamilie in de toekomst. Hebreeën 9:23-28; Openbaring 21:1-5

Daarnaast werden er instructies gegeven voor de zalving van Aaron en zijn zonen om het priesterambt in verband met de Tabernakel te vervullen. Deze instructies bevatten ook details over de inwijdingsceremonie en de inwijding van Israëls priesterschap. Exodus 40:13-15; Leviticus hoofdstukken 8 en 9

Een gedetailleerde ceremonie werd gebruikt, onder Gods leiding, in verband met de installatie in het ambt van het priesterschap van Israël. Omdat de apostel zegt dat de regelingen met Israël een "schaduw waren van het goede dat komen gaat", is het gerechtvaardigd dat wij lessen trekken uit die wijdingsdienst die ons kunnen helpen om beter te begrijpen wat het werkelijk betekent om een volgeling van de Meester te zijn - de grotere Melchisedekse priester. Hebreeën 10:1; 5:5-6

De inwijdingsceremonie van Aaron en zijn zonen duurde zeven dagen. (Leviticus 8:33). Het getal

zeven wordt in de Bijbel gebruikt om het geheel of de volledigheid weer te geven van datgene waarop het van toepassing is. De zeven dagen van de wijding zouden daarom heel krachtig het feit uitbeelden dat de wijding van Jezus, de grote hogepriester, en zijn voetstapvolgelingen, de onderpriesters, iets is dat elk aspect van het leven omvat, en eeuwig doorgaat.

Zoals al eerder is opgemerkt, waren de priesters van Israël degenen door wie God zijn zegeningen aan Israël uitdeelde en hen leidde in de dingen die op Hem betrekking hadden. Dus de toekomstige leden van het grotere priesterschap van Melchisedek, volledig toegewijd aan God, moeten ook Gods eeuwige doel realiseren en waarderen door hen tot deze bevoorrechte positie te roepen. Zij zullen deel gaan uitmaken van het "koninklijke priesterschap", dat zegeningen zal toedienen aan de hele mensheid in Gods komende koninkrijk.

"Als volmaaktheid bereikt had kunnen worden door het Levitische priesterschap ... waarom moest er dan nog een priester komen, een in de orde van Melchizedek en niet in de orde van Aäron? Want als het priesterschap wordt veranderd, moet ook de wet worden veranderd. Hij van wie deze dingen worden

gezegd, behoorde tot een andere stam, en niemand van die stam heeft ooit op het altaar gediend. Want het is duidelijk dat onze Heer afstamde van Juda, en met betrekking tot die stam zei Mozes niets over priesters.... ... Een andere priester zoals Melchizedek verschijnt, iemand die priester is geworden, niet op basis van een voorschrift over zijn afstamming, maar op basis van de kracht van een onverwoestbaar leven. Want er wordt verklaard: "U bent priester tot in eeuwigheid, in de orde van Melchizedek." Hebreëën 7:11-17

Een zoete smaak voor God

***Sleutelverzen: "Je moet de inwendige organen en de poten wassen met water, en de priester moet alles verbranden op het altaar. Het is een brandoffer, een spijsoffer, een geur die de HEER welgevallig is."
Leviticus 1:9***

***Geselecteerde Schriftteksten:
Leviticus 1:1-17***

De symboliek van de reukzin wordt in de Schrift gebruikt om de gedachte van opoffering en toewijding over te brengen. In Efeziërs 5:2 zegt de apostel: "Bewandel de weg van de liefde, zoals Christus ons heeft liefgehad en zichzelf voor ons heeft overgegeven als een welriekend offer en een offer aan God. Door deze taal brengt Paulus onze gedachten terug naar de diensten van Israëls Tabernakel waar, in verband met de ceremonies, wierook werd gebrand op het gouden altaar in het Heilige, waarvan de geur door het tweede voorhangsel heen het Heilige der Heiligen

binnendrong. De instructies voor deze handeling stelden dat er "Zo zal wierook regelmatig branden voor het aangezicht van de HEER voor de komende geslachten." Exodus 30:1-8

De richtlijnen voor de diensten van de Tabernakel waren heel precies. Op Israëls verzoendag bracht Aäron, de hogepriester, het bloed van de zondoffers naar het Heilige der Heiligen om het op het verzoendeksel te sprenkelen. Maar voordat hij dit deed, moest er eerst wierook worden gebrand op het gouden altaar, zodat de rook en de geur ervan het Heilige der Heiligen konden binnendringen voordat Aaron onder het voorhangsel doorging. Als dit niet werd gedaan, zou hij sterven als hij het Heilige der Heiligen binnenging. (Leviticus 16:11-14). De rook en de geur van het brandende reukwerk waren het bewijs dat het offerwerk op de juiste manier was uitgevoerd en voor God aanvaardbaar was.

Dierenoffers die op het koperen altaar werden verbrand, werden ook beschouwd als een "zoete geur voor de HEER", zoals blijkt uit ons sleutelvers en de context ervan. (Leviticus 1:5-9). Vleesoffers, of graanoffers, die volgens de instructies van de Heer op het altaar werden verbrand, werden op dezelfde

manier als een "zoete geur" beschouwd. Leviticus 2:1-9

De voorgaande ceremonies van Israël die als een "zoete geur" werden beschouwd wezen allemaal op verschillende manieren naar Jezus' bediening, gehoorzaamheid en offer, dat als een "geurig offer" naar God opsteeg. (Efeziërs 5:2). Toegewijde volgelingen van de Meester worden ook uitgenodigd om te offeren en zich te laten dopen in Jezus' dood. (Romeinen 12:1; 6:3-4). Het offerwerk van de Christen is in het bijzonder gericht op medeleden van het "lichaam van Christus". 1 Korintiërs 12:12-14, 27

In Filippenzen 4:18 verwijst de apostel Paulus naar het bewijs van opoffering van de kant van de gemeente in Filippi door hem een geschenk te sturen toen hij in Rome in de gevangenis zat. Hier hebben we de autoriteit van Paulus zelf voor het toepassen van de lessen van Israëls tabernakel op de kerk. Het laat bovendien zien dat God de oprechtheid van onze toewijding aan Hem test door de oprechtheid van onze opoffering en dienstbaarheid aan elkaar.

De symboliek van de reukzin moet ons helpen om onderscheid te maken tussen ware toewijding aan God en louter lippendienst. Als we geen "geur" van

opoffering kunnen ontdekken, kunnen we ons afvragen hoe diep de Waarheid in ons geestelijk leven is doorgedrongen. Onze visie op de Waarheid zou het voorrecht van opoffering en dienstbaarheid aan anderen moeten onthullen, en onze hartstochtelijke toewijding aan de Heer zou ons er snel toe moeten brengen om ons leven af te leggen zodat anderen gezegend kunnen worden. Zo zal de zoete geur van onze toewijding sterk zijn. Johannes 15:13; 1 Johannes 4:7-11

De Grote Verzoendag

***Sleutelverzen: "Op de tiende dag van de zevende maand moet u zichzelf verloochenen en geen werk doen ... Want op deze dag zal er verzoening voor u gedaan worden, om u te reinigen. Dan zult u voor het aangezicht van de HEER rein zijn van al uw zonden."
Leviticus 16:29-30***

***Geselecteerde Schriftteksten:
Leviticus 16:2-9 en 11-19 en 27-34***

De les van vandaag gaat over de diensten van de Tabernakel die werden uitgevoerd op Israëls jaarlijkse Verzoendag, zoals beschreven in het 16e hoofdstuk van Leviticus. Deze belangrijke dienst vond plaats op de tiende dag van de zevende maand van het Joodse religieuze jaar. Het werd beschouwd als de meest plechtige gelegenheid van het hele jaar, de dag waarop de hogepriester het Heilige der Heiligen - het binnenste compartiment van de tabernakel - binnenging om verzoening te doen voor de zonden van de natie. Om de diensten van deze

speciale dag te leiden, was de hogepriester, Aaron, niet gekleed in zijn gebruikelijke "gewaden van glorie en schoonheid", maar in gewaden van offers, die van wit linnen waren. Exodus 28:2-39; Leviticus 16:4

Aaron kreeg de opdracht om een os en een geit te verzamelen voor de verzoeningsoffers. De os werd door Aaron zelf geleverd en moest in de voorhof van de Tabernakel worden geslacht als zondoffer voor hemzelf en zijn huis. Het vet van de os moest op het koperen altaar worden verbrand. Vanwege de grote hoeveelheid vet van een os moet het wel hevig hebben gebrand en een dichte rookwolk hebben geproduceerd die in het zicht van de buitenstaanders opsteeg. Leviticus 16:3, 5-6 en 25

Aäron moest dan een wierookvat vullen met brandende kolen van het vuur op het koperen altaar en het samen met zoete wierook in het Heilige, het eerste compartiment van de Tabernakel, brengen. Het wierookvat moest bovenop het gouden altaar worden geplaatst en de wierook moest erop worden gestrooid om een rook van zoete parfum te produceren, die door het tweede voorhangsel heen het Heilige der Heiligen binnendrong. Toen dit nauwkeurig was uitgevoerd, kon Aaron veilig het Heilige der Heiligen binnengaan en doorgaan met de

laatste verzoeningshandeling. Daar moest hij het bloed van het rund op en voor het verzoendeksel sprenkelen. verzen 12-14

Buiten de tabernakel, voorbij het kamp dat het omringde, moest er nog een vuur zijn. Daar moesten de verachtelijke delen van het stierkalf - de huid, het vlees en de mest - verbrand worden. Deze scène was open voor het zicht van alle Israëlieten die rondom de Tabernakel waren gelegerd en onderscheidde het scherp van de andere offerrituelen van de Verzoendag, die werden verduisterd door de linnen gordijnen die de Tabernakelhof omringden en de ingesloten aard van het Heilige en het Heilige der Heiligen. Zo werd het offeren van het stierkalf voltooid. vers 27

De geit voor het zondoffer werd als volgende geofferd. Deze moest voor dit doel uit het volk van Israël genomen worden en voor de Heer voor de deur van de Tabernakel gebracht worden. De geit van de Heer werd geslacht in de voorhof van de Tabernakel en het bloed werd in het Heilige der Heiligen gebracht en besprenkeld op dezelfde manier als het bloed van de os was gedaan. De huid,

het vlees en de mest werden eveneens buiten het kamp van Israël verbrand. verzen 15 en 27

Paulus schreef: "Deze dingen overkwamen hen (de Israëlieten). als voorbeelden voor ons. Ze zijn opgeschreven om ons, die aan het einde van het tijdperk leven, te waarschuwen...". Ze waren een "schaduw, een flauw voorproefje van het goede dat komen gaat" en van "betere offers", gecentreerd in Jezus. 1 Korintiërs 10:11; Hebreeënen 10:1; 9:23